

FOAIA POPULARĂ

PUBLICAȚIE ENCICLOPEDICĂ SĂPTĂMĂNALĂ

DIRECTOR: ILIE IGHEL DELEANU
REDACȚIA: Str. Doamnei, 19, București

ABONAMENTUL: 5 lei pe an în toată țara
— Cererile trebuiesc a fi însoțite de cost. —

LA MULȚI ANI!

1898-1899

Încă un an se strecoară în nemărginirea spațiului; încă 365 de zile s'au prăvălit, una de pe alta, în negurat recutului.

Totul nu e de cât o aducere aminte de ce a fost, o îndoială de ceea ce este, o speranță de ceea ce va fi.

Între erî, azi și mâine se învîrtește toată viața noastră: plină de nostalgia trecutului, sătulă de realitatea față a prezentului, temătoare de nesiguranța și fluctuația viitorului.

Cine n'am dorit să treacă zi cu zi cele 52 de săptămîni ale anului stins, căți n'am așteptat, înfrigurați de setea de a cunoaște necunoscutul, ivirea unei alte zile, altei luni, altui an. Și iată-l: anul vechii, simbolizat printr-un bătrîn, gârbovit, d'abea se tirăște, pentru a se perde în haosul uitărei, iar în locu-î pășește vioii, tînăr, noul prunc, 1899.

Am dorit să treacă 1898 și a trecut, — adică mai bine zis ne-am trecut noi cu încă un an, căci timpul e acelaș, numai noi ne trecem, și cu zi ce pier.

În goana după ideal, în setea arzătoare de a savura noi senzații, de a descoperi noi orizonturi, de a gusta alte plăceri — mai bine alte dureri, căci durerea e care, singură, ne impresionează, fericirea fiind lipsa durerii — în această fugăre nebună, ne prăvălim unii peste alții, iar când am ajuns la țelul nostru atît de dorit... aceeași decepție, aceeași desamăgire, aceeași dorință de a alerga din nou după o altă himeră, pe care ne-o zugrăvim cu culorile atrăgătoare ale necunoscutului.

Și iarăși d'a-cap acelaș cîntec, cu ici colo o notă nouă, care dă victiei monotone o nuanță de variație.

1898... Cu cîte iluzii n'am intrat în el și cît n'am fost înșelați în așteptările noastre!.. Și vai! nimic mai dureros de cît să asistăm la moartea altor vise, copii ai imaginației noastre.

1899... Fi tu, cel puțin mai aducător de mulțumiri. Și chiar de nu te va îndupleca invocările noastre, totuși te dorim, te iubim mai mult ca pe anul trecut, căci tu ești... necunoscutul.

D'ELIANU

Foaia Populară

aduce cele mai calduroase felicitări de anul nou stimatilor și cititorilor. Le urează noroc și sănătate, spor în țară și să rămie binevoitorii incurajatori ai acestei publicațiuni.

CRONICA SFINTELOR SĂRBĂTORI ale Crăciunului și ale Anului nou

Aceste *sfinite*, ba pot zice *prea sfinite sărbători*, în care cuvântul „la mulți ani!” zboară din gură în gură, fie în treacăt, fie prin pecetia tradiționalului sărut și a strângerilor de mâini sau de inimi, durează aproape 15 zile, începând cu Crăciunul și sfârșind cu sfântul Ioan.

A! ertare! Uitam pe Martirul Ignatie, patronul... știți d-v. al cui... dar care face deliciile întregilor acestor 15 zile,— bine-înțelese ca parte materială,— căci din această zi încep, de ordinar, bunele noastre gospodine române să se întrecă în arta culinară, fabricând cartaboșii, burticalele, trandafirii, cozonacele și alte bunătăți de soiul acestora, la care, numai gândindu-mă, îmi lasă gura apă!

Apoi vine tradiționalul „bună dimineața la moș ajun!” al copilașilor cărora se dau covrigi, nucă, mere, vin și alte bunătăți.

În seara de 24 Decembrie, în toată țara, reînviază legendara *stea*. La țară această *stea* e mică, dar are un farmec mult mai mare. În noaptea Crăciunului, grupuri de copilași cutreără satele, mergând noaptea, înconjurați de lumina palidă și de mister. Zăpada înghețată de ger scârție sub greutatea micilor lor opincuțe. La intrarea într'un cătun al acestui grupuleț se aud confuze cuvinte îndelung repetate de eco și de crivățul ce suflă cu turbare: „primiți steaua frumoasă și luminoasă!” Prin bezna iernei îți sbârâie la urechi cântece religioase puse pe versuri populare. Pe rând, câte una una, se deschid ușile caselor și ale bordeelor țărănești, unde corul stelei intră, cântă, și es omeniți, de la unul cu o bucată de carne; de la altul cu un cârnat, bine înțeles de porc, sau cu câți-va gologani. Steaua este legendara apărută magilor și care trâmbița lumii năsterea Mântuitorului ei. La sate a primi steaua și *vicleimul*, care represintă orașul Betleim, în care s'a născut *Domnul nostru*, este o datorie, ca să zic așa, căci credința este că le aduce în casă belșugul și speranța unor zile mai senine.

La orașe, aceste sfinite datini au degenerat: ele se fac de niște dulăi de oameni, fără căpătâi, adesea, de cei mai nerușinați pungași cari își ascund mitra sub câte o mască, cu trâmbițe și tobe cari turbură liniștea cetățenilor, adesea pe la 3 și 4 de dimineață, punând bine cea ce găsește rău pus și provocând scandaluri pe stradă.

Acestea se petrec afară.

În casă, mese încercate cu fel de fel de bucate, una mai apetisantă de cât alta, cafele cu vin alb, negru ori portocaliu, stau vesele, invitând pe toți a le face cinste; și ospățurile de familie încep cu un *brio* de învidiat. După masă, ai casei dimpreună cu poftiți fac sindrofie împrejurul „pomului de crăciun” strălucitor de miile de raze ce

se reflectă din sutele de lumini pe figurele poleite ce se pun în dreptul lumânărilor ce îl garnisesc. Și tot atâtea miile de raze... *de speranțe*, se reflectă din sufletul nostru pe ideile multiple și înflăcărâte ale idealului nostru, al fie-căruia. În fine *pomul*, mult așteptatul și fermecatul pom de crăciun e aprins; un clopoțel anunță intrarea copiilor, cari, uimiți de splendoare și de solemnitatea ce se dă acestei festivități anuale, așteaptă cu nerăbdare ca mama mare sau cel mai bătrân din societate să le desprindă din pom darurile lor respective, căci ei știu mai dinainte că moș Crăciun aduce în toți anii, copiilor cu minți, jucării și bomboane, cari și ele cad tot din fericitul pom alături cu nucă, pere, mere și alune poleite.

Crăciunul trece. Vine ajunul anului nou, al Sfântului Vasile.

Ziua de 31 Decembrie, *ziua cuvioasei Melania* este pentru noi Români și pentru toate neamurile de pre pământ, ziua încheerii bilanțului anilor trecuți, ea este patroana părerilor de rău și speranțelor neimplinite, ea, cu un aer grav, trage tuciul agoniei anilor ce se duc și în același timp întredeschide tainic poarta cea mare sau porțița de pe pragul căreia avem să pornim pe căile neumbrate și necunoscute ale anului nou. În aceeași zi te gândești cu amărăciunea în suflet la zilele cari au trecut peste tine și cu cari nu te vei mai întâlni, la ceasurile risipite fără calcul, la prietenii apuși fără de vreme, la iubirile pierdute și mai cu seamă la anii copilăriei tale, ani atât de dulci și așa de scurți!... În această noapte a cuvioasei Melanii, sufletul ți-e deșteptat ca dintr'un vis; imaginația lucrează mai cu putere ca în tot-d'una și te întrebi în *eul tău*:

*Dacă anul care vine
Ne va-aduce oare vre-un rēu sau vre-un
[bine?...]*

Urările ajunului cu bice, piuliți, clopote, surle și fanfare te lasă rece; începi REVELLIONUL, cuvânt franțuzesc pe care l'am împământenit prin votul Corpurilor legiuitoare, de nevoe, neavând altul în limbă. Aci în, vârtejul vre-unui vals, cu un pahar de șampanie sau vin românesc în mână, cele 12 ticăituri ale pendulei trebuie să te găsească, împrejurul unei rumene și artistice *plăcinte cu bilete*, sau a vre-unei toboștorte. Aci își petrece corpul, dar inima și mintea de câte ori nu-ți plânge!...

Unii, și mai ales Domnișoarele, prin anumite localități se dedau la așa zisa „vrăjire”. Această operație constă într'un topi plumb într'o tunică și a'l turna în apă înghețată: plumbul răcindu-se, ia diferite forme. Forma ast-fel obținută e un augur asupra viitoarelor aptitudini sau viitoarelor căsătorii... Foarte mulți mulți joacă cărți sau alte jocuri de noroc ca chestie de augur. În fine, te-ai culcat, nici în vis nu scapi de misterioasa influență a acestei seri. Visele din noaptea aceasta au o însemnătate capitală și sunt comentate în fel și chipuri.

A doua zi te-ai deșteptat, dacă nu în sunetul trâmbițelor și al tobelor sau în țîțăitul vre-unui taraf de lăutar, dar de sigur în „la mulți ani!” al servitoarei care vine să-ți facă focul și al feciorului care ți-aduce tava brodată cu verdeață, deci „bacșișul” vorbă turcească, iar fraudulos împământenită; te iau din așternut și după ce treci

prin daracul acestor doi factori meritoși ai menagiului tău și al factorului poștal și purtătorului de depeși, cari vecinic au ceva pentru D-ta în ziua de sfântul Vasile și cari merită turcescul bacșiș, te ia copiii cu „sorcova”, alt cuvânt, acesta de sigur slav, gardistul de zi și de noapte, coșarii, afișerul teatrului și câți și mai câți de-ți sleesc biata pungă.

Aceasta-i și ziua calendarelor. Ce este un calendar? Ce să fie dacă nu un tablou al zilelor anului. Calendarul roman e originar de la Romulus, care compuse un an de 300 de zile, împărțit în 10 luni începând cu Martie și sfârșind cu Decembrie (adică a 10-a). Numa Pompiliu, urmașul lui, îi mai adăogă pe cele 2 dinainte (Ianuarie și Februarie). În anul 708 de la fondarea Romei, Iuliu Cesar îl reformă punându-l în legătură cu mersul soarelui, și se numi de atunci *Iulian*. Papa Gregoriu al XIII-lea în anul 1582, observă cel d'intăi eroarea de 7 zile ce se făcea în curs de 900 de ani și îl reformă și el, această reformă luă numele de *Gregoriană* și fu adoptată de toate popoarele Europei, afară de noi, Rușii și toate popoarele slave, Turcii și Evreii. La Romani, zilele prime ale fie-cărei luni se numeau *calendes*. Calende erau consacrate zeiței Junona și fixate pentru plata datoriilor; *Ides*, cădeau la 13 sau la 15 ale fie-cărei luni și *Nones* într'a noua zi înaintea idelor.

Lunile Grecilor nu aveau *calende*, de aci Romani aveau zicătoarea: *Ad calendas Graecas solvere*, adică, „ți-o plăti la calendele grecești”, ceea ce e tot una cu „nu-ți mai plătesc nici-odată”.

Credeți însă că ați terminat cu ziua sfântului Vasile, cu ziua bacșișurilor și a cadourilor, când a doua sau a treia zi ești silit să te razi, bărbierul te întâmpină cu la mulți ani! La cafeana cheinerul ți-aduce la cafea un liqueur, alt cuvânt... sau o havană legată cu tricolorul român și... n'ai ce să te faci. La club... unde te-ai duce... nu scapi.

Quinzina festivităților de Crăciun și Anul nou se termină cu ziua de 6 Ianuarie, *ziua botezului Domnului (Boboteaza)* sau în alți termeni mai eclesiastici, *bine-cuvântarea apelor*. Această sărbătoare a fost instituită spre aducere aminte a botezului lui Christ în apa Iordanului de către profetul *Ioan*, căruia de aci i s'a zis *botezătorul*.

Bine-cuvântarea apelor se face în toată țara cu o solemnitate deosebită; în localitățile aproape de riuri, preoții pleacă cu toți mireni în procesie, cu steaguri bisericesti și alte reliquie sfinite spre riu, aci sparg ghiata, aruncă o cruce în apă, se ia de aci apă într'un vas mare, se sfințește prin slujbă și alte usanțe. După serviciul divin, fie-care se apropie de vasul cu apa sfințită și își umple sticle, sticlute și urciorașe. Această apă sfântă o ducă cu multă îngrijire acasă și o atarnă la icoană, sub denumirea de „aiasmă de la Boboteaza”, care curăță toate relele și toate murdăriile din timpul anului. În părțile unde nu sunt riuri, acest serviciu se face la o fântână. La București, prezența Mejestății Sale Regeiui mărește cu cu mult splendoarea acestei ceremonii.

Pe ghița care acoperă Dâmbovița c.i. apa ei cea dulce și curată... din vale de strada Riureanu, la capătul calei Victoria,

se înalță un fel de templu în formă de pavilion, se aranjează pentru ziua cea mare cu tablouri și drapele reprezentând botezul lui Christ. Aci vine Regele cu casa Sa civilă și militară. În prezența Sa Prea Sfințitul Mitropolit primat al României, apucă crucea și o aruncă în riș, apoi... crucea e scoasă din riș, se așează pe o tavă de argint. Mitropolitul o ia, bine-cuvintează asistența, salvele de tunuri continuă, muzicele intonă imnuri și M. S. Regele se retrage în uralele armatei așezate pe două rânduri, și ale mulțimei în haine de sărbătoare. E de mult de-atunci, dar am văzut mulți e-vrei botezați cu de-a sila de *creturile* Bucureștiului, în apa înghețată a Dâmboviței.

În această quinzină de sărbători, de ospeturi, de cadouri și de vise frumoase, să fim Români, să facem ca toate clasele societății noastre să se bucure, și în vârtejul petrecerilor să ne gândim și la nenorociți, să fim demni și de renumele ce-l avem de a fi darnici, să dăm fără să numărăm, să îndulcim sărăcia desmoșteniților, așa ca toate inimile românești să bată îmbărbătate de un singur simțimint: fraternitate.

1898.

SCARLAT C. MOSCU

DINCOLO DE MORMINTE

*Și ne mai vrînd să știe de groaza depărtării,
Ai mei de mult trecură hotarele uitării.
Ei bea acolo apa ce stinge-ori-ce-amintire,
Și albi ca cugetarea din care-ai emanat,
Incununați de stele, pătrund la nemurire.*

*Iar eu, rămas pe urmă, bătărn fără de vreme,
Pe calea suferinței pășesc încet, tăcut,
Aștept în tot minutul un glas ca să mă cheme
La prima nesimțire, la vechiul început.*

*Dincolo de morminte și de abisul morții,
La poarta nemuririi să plec genunchii mei,
Și resemindu-mi fruntea de pragul sfînt al porții,
Să strig: Divine umbre, puternici Dumnezeui,
Acuma este ceasul din urmă-al vieții mele!
Oh! dați-mi să bea apă eternelor uitări,
Și nenumat de raze, și nenumat de stele,
S'ating împărăția eternei cugetări!*

*Păcate am destule, din cele mai hidoase:
Cît am trăit în lume, voind a fi cinstit,
Am fost lovit cu pietre; urit și urgisit,
Perdută ori-ce prietin; sub greul de pomozose,
Vezîndu-mă căs singur și-altă de zdrobit,
Ați ris cu ris de demon, ați ris și ați fugit.*

*Păcate am destule: un om făcîndu-mă bine,
Eu am tăcut, și'n urmă am plîns și am plecat;
Rău mi-a făcut un altul, și am zîmbit în mine,
Și cînd, bolnav pe drumuri, odată l-am aflat,
L-am zis: „Să vii cu mine!” l-am plîns și l-am ertat!*

*Viața mea întreagă a fost o dușmănie,
Spre tot ce este sacru; ori unde v'am văzut
Spoiți pe lemnul rece, am ris și am trecut,
Și-am zis: „Să cred într'înșii?” Ce tristă nelunie:
Apoi în al meu suflet icoană v'am făcut.*

*Păcate am destule: am întîlnit o mamă
Cu ochii stinși și lacrimi, mergea după un coșciug,
L-am zis: Nu viorele și punctele'n naframă,
Și risă! așa se rida cînd mortul e pe rug!
Să plîngem cînd viața l-al său banchet ne cheamă.*

*Dincolo de morminte, la poarta cugetării
Puternici zei, se pleacă genunchii mei slăbiți,
Oh! dați-mi să bea apă divină a uitării,
Și, ne mai vrînd să-mi pese de groaza depărtării,
Să uit c'am fost țerîna, să uit că am trăit!*

IULIU C. SĂVESCU

Între prietene.

— Ce dorești, draga mea, de anul nou?

— Un bărbat să cânt cu el à quatre mains la piano.

Un jubileu financiar

Cea mai mare casă financiară din România, «Marmorosch Blank et comp.» a serbat Duminică, 21 Decembrie, un frumos jubileu: acela de 25 ani de cînd d. *Mauriciu Blank*, cunoscutul filantrop și financiar din capitală, este șeful a-celeii instituțiuni.

Înflințată acum 25 de ani, cassa „Marmorosch Blank et Comp.” a reper-venul a cunoscut cui îi se cuvine tot meritul acordând cetățenia română șefului, d-lui *Mauriciu Blank* pentru imensele servicii aduse țerei și ca un omagiu filantropic și filoromânismului său.

D. *Mauriciu Blank*, a cărei simpatie personalitate se reliefează din portretul ce, cu plăcere-l dăm, e tipul adevăratului om de finance: serios și grav în afaceri: filantrop și nobil în viața intimă.

Mauriciu Blank

Și pe cînd firma a mers progresînd cu pași gigantici, iubit și stimat în societatea înaltă bucureșteană, era logic ca somptuosul său palat din strada Dionisie, să fie, și cu ocazia jubileului, înțesat de tot ce Bucureștii au mai ales, în toate ramurile activității.

Și dacă cei bogăți se desfătau în palatul marelui financiar, apoi și sermanii Bucureștilor bine-cuvîntau în acele momente pe d. *Blank* și îi urau zile multe, căci tot-d'a-una, în ori-ce ocazie, marele financiar n'a uitat că sunt în București și oameni nenorociți.

DE ANUL NOU

Încă câte-va întorsături ale minotaurului pe cadranul pendulei și anul acesta va fi isprăvit; încă un an îndărătul vieții noastre, dus pe aripa timpului neobosit!

Stău la fereastra odăii mele, și privesc arabescurile ce gerul nopței le lasă pe geamuri.

Cerul posomorit de Decembrie îmi dă gânduri triste.

An nou, speranțe noi!

Viața! Cerem vieții totul, reclamăm, plăcerea, bucuria, fericirea, etc...

Depart de mine gîndul de a descuraja pe aceia cari voesc să facă condițiile vieții tolerabile pentru toți, și cari visează a micșora, dacă nu a distruge, miseria și ignoranța. Dar poate cine-va să creadă, cine nu mai e copil, că s'ar putea găsi «plăcerea de a trăi».

Unde o căutăm noi oare?

În inteligență? Dar știința se poate compara cu un lanț de stînci ce nu se pot trece, unde călătorul, din virful fie căreia, vede desfășurîndu-se la picioarele lui prăpăstii adînci și în fața lui codrii cari nu pot fi răsbiți.

În viață nu este, într'adevăr, de cît o singură fericire, o singură bucurie: *a iubi*. Dar răul pentru omenire este

că nu iubim, adică că nu dăm iubirea noastră, de cît cu dorința de a o căpăta reciproc.

Nimic nu e mai rar, ca un sentiment cu totul împărțit. Acei cari iubesc până la devotament, până la sacrificiu, nu întîmpină adese-ori de cît indiferență, și câte o dată nerecunoștință și trădare,—ast fel că sentimentul care ne inspiră cele mai plăcute speranțe, este aproape tot-d'a-una isvorul celor mai mari decepțiuni, și celor mai amare mahniri ale noastre.

Așa dar ce să facem?

Și aici — ca și pentru suferință — Creștinismul a găsit o soluțiune. De sigur ne poruncește să iubim. E școala cea mai mare de fraternitate pe care lumea a cunoscut-o vre-o dată, pentru că vrea ca să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

Înțelegeți, *ca pe noi înșine*. Pretinde însă să iubim fără a cere să fim iubiți în schimb, cu totul desinteresat, în sfârșit—cuu zice poporul în limbajul lui naiv și profund—«să iubim pentru dragostea lui D-zeu».

Să ști să suferi! Să ști să iubești! Iată prețiosul secret al Evangheliei. Ah! dacă nefericiții ar ști mai bine să sufere, și dacă fericii ar ști mai bine să iubească, ce aurora de pace și bunătate ar plana în lume! Cei cari

nu cred în minuni trebuie cel puțin să dorească aceasta? E permis a o spera? Poci avea încredere în ceva favorabil? În acea suflare religioasă a câtor-va scriitori, pe cari îi găsec până și 'n foile răspândite ale presei?

Ah! de s'ar face așa ceva! În aceea societate modernă, așa de lugubră, unde vedem, dacă ne uităm în sus, atâta corupțiune și inime sece, și dacă privim în jos, atâta revoltă și disperare!

Ce măreț ar fi! Ce glorios! Aceasta ar fi renașterea credinței! Vai, de ce nu pot face și eu ceva, spre a grăbi, spre a contribui la aceasta!

Privesc cu mihnire în sufletul meu, și mi-e rușine să ofer lui D-zeu un asemenea cadou miserabil. Mă mângăi însă la ideea că misericordia lui e analoagă cu ingenioasa caritate a nobililor lui servitoare, surorile de ajutorarea sêracilor, care, cu câte-va resturi de îmbrăcăminte și de ale bucătăriei, îmbracă și nutresc bătrânii săraci, străini cari sunt departe de țara lor.

An nou! fă tu aceasta, c'apo! la an, când vei pleca, să te bine-cuvântăm și să te vedem pornind cu părere de rău!

După François Coppée de REZZIA

CUVINTE EPIGRAMATICE

Femeilor culte

Se pretind că's «ateiste»?...

Vorba-i oare serioasă?

— Poate, fiind-că mai nici una

Astă-zî nu e... credincioasă.

Unui Politician

Azi politica-i o știință

El în știință-i.. Darwinist

Ce te miri?... — Ca om politic

El e simplu... transformist...

SIGFRID-IAȘI.

PREMII EXTRA-ORDINARE

Facem apel călduros la stimatele noastre cititori și abonați—și în special la stimatele și gentilele noastre cititoare și abonate—procurându-ne în cercul amicilor și rudelor d-lor abonați noi.

Nu mai ast-fel vom putea progresa cât mai mult, pentru plăcerea tuturor.

Pe lângă recunoștința ce vom păstra a celor cari ne vor procura abonați vom acorda și următoarele premii, trimise franco la domiciliu.

a) Celor cari ne procură 2 abonamente, un elegant volum legat în pinză roșie „Poesiile unei Regine“.

b) Celor cari ne procură 5 abonamente, o colecție a anului 1898.

c) Celor cari ne procură 10 abonamente, un abonament gratis pe 1899 și un volum „Poesiile unei regine“ legat în pinză.

d) Celor cari ne procură 15 abonamente, un abonament gratis pe 1899, o colecție a anului 1898, plus o elegantă cutie cu parfum.

e) Celor cari ne procură 20 de abonamente un frumos serviciu de scris în vialoare de 30 lei, plus un abonament gratuit.

Creдем că prietenii acestei publicații vor face tot posibilul a ne îndatora, rămânându-le, la rându-ne, cu totul obligați.

Ajunge puțină bună-voință și stăruință ca toți amicii d-lor, față de efitinătatea «Foaii Populare» și bogatul ei coprint, să se aboneze cu plăcere

Se înțelege că prin abonamente înțelegem trimiterea costului înainte.

ÎN NOAPTEA SF. VASILE

Copiilor sêrmani

In noaptea sfințului Vasile, Copii sêrmani, voi cari în lume
Se zice, că blindul Isus Ați fost ursiți a suferi,
Cu jucării și daruri multe Cuminți de 'fi fi, tot n'aveți parte
Coboară pe pământ, de sus. De-aceste sfinte bucurii.

Și vizitând casă cu casă, Căci darnicul Isus cînd vrea-va
Copiilor, cari-ai fost buni, Să vă dea ca la alți băeți,
Le pune 'n ghețe, la fereastră, Oh! unde-ar pune-a sale daruri,—
Frumoase daruri și cunună. Cînd voi nici ghețe nu aveți?

1899

ILIE IGHEL DELEANU.

Anul nou la diferite popoare

Anul nou începe aproape la toate popoarele creștine cu 1 Ianuarie. Pe lângă acest început de an mai erau în-trebuințate în evul mediu și alte zile de începuturi de an: ast-fel ziua nașterii lui Isus Christos la 25 Decembrie, de care dată s'au servit Impărații germani în hrisoave până la jumătatea secolului 16. În Franța până la 1556 se secotea anul începând de la Paști. În Anglia până la 1752 anul începea cu 26 Martie. În timpurile de față, Copiții încep anul încă cu 1 August, Creștinii Sisieni cu 1 Septembrie, Nestorienii și Jacobiti cu 1 Octombrie.

Din vechime încă ziua anului nou avusese o importanță sêrbătorească destul de mare.

La Evrei anul nou cădea la 1 Tisri, care e socotită nu numai ca ziua judecării dumnezeiești (de unde *Iom Ha-diu*, ziua judecării) dar și ca ziua creației lui Adam. Ei vesteau această zi prin sunete de trompete și de fanfare.

Persii serbau ziua începutului anului (*Neuruz*) ca zi de sêrbătoare și în care zi, ca și la Paștele nostru, se împărțiau ouă.

Romanii aduceau cu ocazia zilei de anul nou, sacrificiul în onoarea Ianus, și socoteau această zi, ca zi de *bun augur*.

Felicitările precum și cadourile de anul nou erau foarte obișnuite. La început ofereau unii altora fructe, mai târziu foarte bogate daruri și fie-care client trebuia să aducă patronului său la anul nou câte un dar (*strena*). Ordinioară împărații aveau acest tribut de la toți locuitorii Romii.

În China anul nou cade în ziua după luna plină, cam între 20 Ianuarie și 18 Februarie; tot asemenea și în Japonia până la 1872 și în Coreea până la 1892, când aceste două din urmă au adoptat calendarul Gregorian.

HOMO NOVUS.

O POVESTE

Unei prietene.

Povestea nu e lungă,
Dar e adevărată;—
A fost în vremi trecute
Un tinăr și o fată.

Ei se iubeau 'npreună,
Dar fără să și-o spună,
Adesea cînd se spune
Iubirea, e minciună.

Și cum, în tot-d'a-una,
Plătești o fericire
Cu lacrimi și suspine,
C'o viață de mihnire;

A fetei fericire,
Ca spuma unor valuri
De-al soartei vînt se perde
Sub spulberări de maluri.

Palatu-acel himeric,
Ce 'n minte își clădise
Se sfarmă de o dată,
Cînd el, se 'nsoară; îi zise:

Cu alta. — Iar iubirea?
Cântaru-a fost pricina,
În partea ce-a fost banii
Mai greu e, și asta îi mina.

E mult de atunci, uitarea,
Își are partea-i bună,
Cu timpul, ea, sub scutu-i,
Durerile ne-adună. —

Azi ea, nu'l mai cunoaște,
Dar el ori cînd o vede,
Ar vrea'n genunchi să-i cadă,
Și vinovat se crede.

Căci banul, fericirea
N'aduce 'n tot-d'a-una,
Podoaba unei haine
E soră cu minciuna.

ELISABETA M. Z. IONESCULESCU.

O SCRISOARE

Suntem în contra publicării scrisorilor de mulțumire ce ni se trimit de către numeroșii noștri cititori. Materia variată și aleasă, ilustrațiunile de actualitate și bine reușite, tiparul îngrijit, acestea credem sunt dovezi ale celei mai eloquente de sacrificii ce direcțiunea acestei foi face, pentru mulțumirea celor cari ne dau concursul.

Orî-ce regulă are și excepția însă... Și excepția este scrisoarea ce publicăm mai la vale, datorită penei eminentului scriitor, talentatului publicist, d. Ion N. Polichroniade, directorul ziarului *Deșteptarea*.

În vâlmășagul luptei pentru existență, în acest pugilat monstruos în care *homo hominis lupus*, când se găsește, foarte arar, câte un suflet ales care să te încurajeze, să-ți dea noii îndemnuri de activitate, această atențiune te mișcă, căci, poate, ea este singura și neperitoare răsplătă ce se dă muncii tale sincere, desinteresate, cu un țel înalt.

Aceste toate ne fac a da loc scrisoarei amicalului nostru d. Ion N. Polichroniade, pe care am citit-o cu un deosebit entuziasm.

Frate Ighel Deleanu,

Pentru frumosul tău caracter și pentru noblețea inimii tale, te-am iubit în tot-d-a-una.

„FOAIA POPULARĂ“ este o adevărată carte de moralizare. Numărul de Crăciun este admirabil, căci, cu o convingere profundă și întemeiată pe cunoștințe înalte de filosofie și teologie, proclamă, ca un adevărat apostol, Dumnezeirea Mântuitorului, pe care fanfaronii spoiti îl pun în rândul oamenilor.

«Pâinea cea de toate zilele» să-ți procure munca la cinslită, iar «pâinea sufletească a fraților tăi creștini» să fie „FOAIA POPULARĂ“, ca nemuritor să rămâie numele tău.

Răvna cu care lupți să moralizezi; delicateta cu care faci educația, ca să nu ofenseze pe nimeni; maniera drăgălașă și convingătoare cu care-ți împodobești articolele; stilul elegant în care te presinți publicului, toate le-ai pus deja în rândul literaților de frunte.

Pentru că știu că mă iubești ca pe un prieten leal și sincer, de aceea te rog să primești felicitările mele de tot ce faci, rugând pe a tot puternicul D-zeu să-ți dea zile multe și fericite, ca să-ți drept pe drumul pe care l-ai apucat.

La mulți ani și te sêrut frățește.

ION N. POLICHRONIADE.

27 Decembre, 1898, București.

NEMURIRE

Se zice cum că omul
Din țernă e făcut,
Și 'n pulbere, la moarte,
El iarăși e trecut.

Doar sufletul, el singur,
Ce 'i scoborit de sus,
La moarte, 'n sbor de flutar,
La ceruri iar e dus.

Dar cine oare 'n haos
Vre-o dată a ajuns
Ca să cunoască bine
Misterul nepătruns?

Căci cine-ar vrea să știe
Acest secret divin
Sêrmanul, i-ar fi viața
Un chin, un vecinic chin.

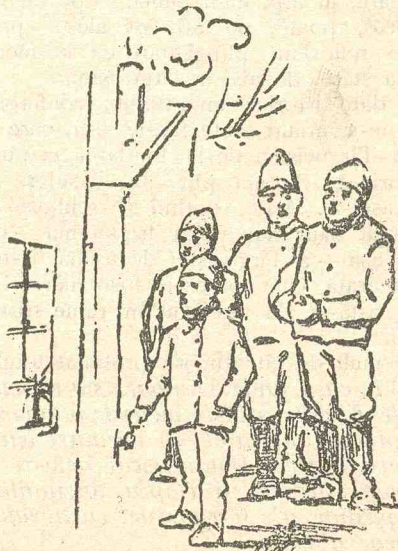
VIOLETTA.

ANUL NOU LA NOI

Și sărbătoarea aceasta, ca și Crăciunul, cea mai frumoasă și veselă căci e începutul noii ere de speranțe, și-a pierdut din măreția ei de altă dată, din obiceiurile românești.

Acum 30—40 de ani, în ajunul anului nou, d'abea apuca să se întunece și vedeai cetele de copii luind la drum cu buhaiul și bicul, cu plugușorul și clopoțelele.

Stau ca pe foc, așteptind, fugă de scapără în urma lor, amblind cu uratul de la o casă la alta. Nu rare ori se întâmplă că printre cei mici să se amestece și câte un hândrălău de cei mari, care face necaz copiilor, apucând covrigii și colacii cei mai mari și mai frumoși.

Dar apoi la buhai; Unul care urează la fereastră sună clopotul, altul trage buhaiul, altul mai dincolo cântă de jale, iar altul pocnește din harapnice (bice), și bat din tobe și chiuesc de te ia groaza.

„La mai îndemnați flăcăi!“
Hăi! Hăi!

Deodată o ploaie de nucii, mere și covrigi acopere colindătorii, cari căutând să apuce care mai de care, se face o învălmășeală plină de haz.

Iar dacă cumva stăpânul casei nu le dă nimic, încep a striga: „Drele pe podele și bureți pe pereți, câte pene pe cocoși, atâți copii burduhoși!“

Și pe când ei umblă colindând iată că prin curțile, mai cu seamă cele țărănești, trece plugușorul tras de 5—6 voinici ca să vestească lumea că anul nou începe cu belșug și spor.

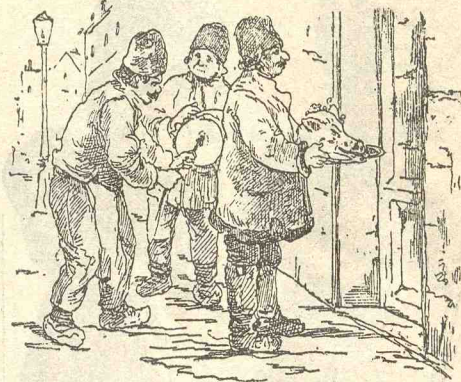
Și unul începe a ura:

„Măne anul nou sosește
Plugușorul să pornește
Iarna grea, zăpada mare,
Semne bune anul are,
Semne bune de belșug
Pentru brazda de sub plug.
Doamne bine-cuvintează
Casa 'n care să urează,
Plugușorul tras de noi!
Urați flăcăi!
Strigați măi!
Hăi! Hăi!“

Nu trece mult și hop un tacâm de țigani cu o tavă mare pe care e pus un cap de purcel cu colți și cu urechile înțepenite de frig.

Un dânciuc îl poartă pe tavă iar alții

vin în urmă-î făcând mereu butoiu să bâzâie de 'î rupe urechile.

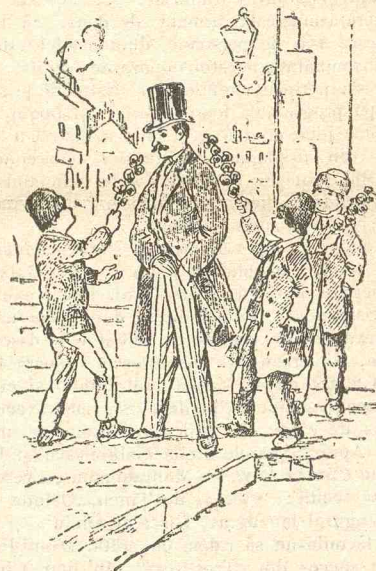
Aceasta e vasilca, iar capul porcului e ca un anunțator al belșugului ce va să fie în acea casă.

Și mesele se aștern apoi, se începe cheful cu lăutari și vin, cu veselie și sarailie.

A doua zi dimineața, doar că ai deschis ochii, și te pomenești cu *sorcova-veselă*.

Copiii, câte 3 de o dată, nu-ți dau pace pe unde te întâlnesc încep a te sorcovi zicând:

„Sorcovă, veselă, peste-vară, primăvară, să trăiți sê 'nfloriți, ca un măr, ca un păr, ca un fir de trandafir, tare ca piatra, iute ca săgeata, tare ca fierul, iute ca oțelul, la anul și la mulți ani!“

Și vrând ne-vrând trebuie să bagă mâna'n pungă să dăruiești ceva mititeilor cari îți urează atâtea fericiri.

Câtă farmec n'au avut aceste sfinte zile de repaos, de pace și bucurie.

În rămășițele palide ale acelor sărbători trecute, trebuie să mai salutăm amintirea fericirilor strămoșești pierdute, din nenorocire, când erau atât de frumoase.

Rugăm stăruitor pe toți dd. rămași înapoi cu plata abonamentului, să ne trimită prin mandat sau mărei poștale micul cost. Față de enormele cheltuieli ce suportăm zilnic, credem că cererea noastră e legitimă.

Alt-fel, v m fi nevoiți, cu o deosebită părere de rău, a lua măsuri în consecință.

Din cauza neplăteii regulate a mai multor corespondenți de ziare am fost nevoiți a le suspenda foaia. Rugăm pe dd. cititori cu no. din acele orașe a se abona. Se face concesiunea a primi și abonamente pe 6 luni, cu prețul de 3 lei.

SCENE DE ANUL NOU

La Hotel. Poftim!... Ce bașși!...
Chelnarița: Domnișo- Doar un ban. Mai bine
 rule, ați uitat umbrela.... opream umbrela.

VIATA BUCUREȘTEANA

Iată-ne pentru a doua oară în saloanele d-nei Gabrielescu, care, cu ocazia unei onomastice sale, a serbat pe S-ta Zoe și tot de-odată a încheiat într'un mod frumos, trimestrul întâiu, făcând astfel pe tinerile d-șoare din pensionatul ce-l are sub direcțiunea sa, «Culturalul», să petreacă admirabil și să ducă pentru vacanța Crăciunului impresiuni și amintiri frumoase. La această serată literară-muzicală urmată de dans, au luat parte peste 150 de persoane, dind astfel o deosebită însemnătate acestei impozante serate. Să spuți că s'a petrecut admirabil? Este de prisos, căci după programul foarte variat și bogat, veți puteți face idee ce-a fost și cum a fost. Un cor compus din d-șoarele Institutului, sub conducerea d-lui profesor Vasilescu, dete semnalul cu «Patria Rîndunelelor». Apoi o scenă din «Maria Stuart» jucată cu mult succes.

...Frumos a fost momentul când eminenta elevă a conservatorului, d-șoara Lucia Gabrielescu, acompaniată cu vioara de d. Jinca, a executat «Serenada» lui Schubert, după care urmă «Les Bavardes» executate de talentatele d-șoare Caraman, Nimereanu și Demetrescu. D-șoara Lili Manuc-Galați, cu un talent indiscutabil și cu o voce plăcută, cântă „Tiperde”. S'a mai executat «Ernani» de către d. Popescu-Novaci cu mult succes. Apoi d-șoarele Lelia Gabrielescu și Demetrescu *Utanen Rielt*. D. Montauranu cu verva-i obișnuită recită: «Viata» de Tincu, „Osinda lupului, Ungurul la zugrav, Gisca țiganului” și alte bucăți, făcîndu-ne să rîdem cu poftă. D-nul Jinca cântă cu succes din „Trovatore”. În fine Cînel-Cînel de Alexandri, în care au debutat cu mult talent: D-șoara Lelia Gabrielescu în rolul lui Graur, Manuc în rolul Florichei și d-șoarele Crețescu, Demetrescu, Mălinescu etc.—A urmat apoi dansul, care a ținut pînă la ora 6 dimineața. Din marele număr de invitați, cari au asistat la această frumoasă serată, am putut remarca pe: d-na Gabrielescu, d-na Starostescu, d-na și d-l Ghindar, d-na și d. inginer Galea, d-na Porfiriadi, d-na Pandraf, d-na Vlădoianu, apoi un buchet de d-șoare între care citez pe: d-șoara Lucia Gabrielescu într'o elegantă toaletă albă, d-șoara Lelia Gabrielescu într'un frumos costum național, d-șoara Manuc-Galați d-șoara Marioara Nițescu apoi d-șoarele Porfiriadi, Economu, Pandraf, Vlădoianu, Crețescu, Nimereanu, Caraman, Floti, Demetrescu etc. Cavalerii bine reprezentanți prin domni: doctor Crutescu simpatic ca în tot-deauna, inginer Cucu, Al. Șonțu, I. Rădulescu-Pitești, N. Nițescu, S. Secula, Gabrielescu, V. Condemin, I. S. Petrescu neobosit dansator, Popescu, Niculea, Hoisescu frații, Jean P. Manolescu, Pelhescu, Tănăsescu, Jinca; apoi locotenent Economu și sub-locot. Em. Pastia și Dragomir etc. Serata a luat sfîrșit la ora 6 dimineața ducînd cu toții cele mai frumoase suvenire.

INTER.

CONFERINȚELE DE LA ATENEU

Joii 17 Decembrie. Conferința D-nei Smara: *Schițe din Tîrgoviște.*

Ca prolog acestei conferințe d-na Smara a găsit cu cale să reciteze *o odă la Exarcu*, care era să fie citită încă de la deschiderea stagiunii conferințelor.

Intrînd apoi în subiect, D-na Smara face la început istoricul Tîrgoviștei, arătînd cum această cetate a fost martora multor evenimente de seamă, și tot de o dată locașul sfînt în care se păstrău toate bogățiile Domnilor. Ca tîrgovișteancă, d-na Smara a trebuit să simtă adînc decăderea, ruina, cetății-mame, atît de glorioasă în vremuri bătrîne. Și senzațiunile izvorite din taina unei dureri sublimă și le-a trădat Joii seara, în fața unui public — pe cît de numeros, poate, pe atît de ales — prin dese reflexiuni plîngătoare ce le făcea asupra stărei de azi, a Tîrgoviștei.

Cu date istorice importante, conferințara ne-a arătat toate fazele prin care a trecut Tîrgoviștea de la fondarea ei pînă la glorie și de aci pînă la decădere — pînă astăzi. Apoi, dorînd să schițeze — mai mult sau mai puțin fizionomia — ca să zic așa — a Tîrgoviștei de astăzi, D-na Smara arată, cum tot ce-a fost mareț în trecut, astăzi s'a prefăcut în ruine triste și reci.

Mai mult de cît atît, s'a profanat totul! Ast-fel în casa, unde odinioară s'a născut marele *Eliade*, astăzi locuiește o moașă cu diplomă; iar undă în vremuri istorice era Curtea Domnească, astăzi e un grajd; astăzi deasupra dărîmăturilor pușiute ale Tîrgoviștei cucuveaua își drege glasul!

D-na Smara sfîrșește spunînd că: *cea mai modestă conferințară a Ateneului Român*, e mulțumită că a putut fi ascultată cu drag și cu atenție și că nu mai are de cît o singură dorință: ca cei în drept și în putință să-i realizeze visul, în cît o dată ruinele Tîrgoviștei să fie sfințite și îngrijite.

Occidentul, ne-a întrecut cu mult, și în această privință, ne spune d-na Smara. Ruinele lui sunt păzite de custozi, ale noastre de cucuvăi!

În general, conferința D-nei Smara a probat încă o dată că femeia poate fi și ea un factor de dezvoltare în marea mișcare tendențioasă a propagării culturii.

A probat că sunt femei, care, pe lîngă „chioftele marine”, știu să facă și conferințe, cu un sos care să fie cu mult mai bine gustat de public, de cît ar fi „chioftelele” ori-cărui bucătar Ateneist.

Duminică 20 Decembrie. Conferința D-lui St. Velescu despre: *Poezia noastră contemporană.*

Înainte de a intra în subiect, d. Velescu face cunoscut publicului auditor, că a schimbat titlul conferinței, din: *Poezii noastre contemporani*, în *Poezia noastră contemporană*, pentru că sub acest titlu din urmă se înțelege mai mult, și pentru că, intențiunea Domniei-sale n'a fost nici de cum de a cita personalități poetice.

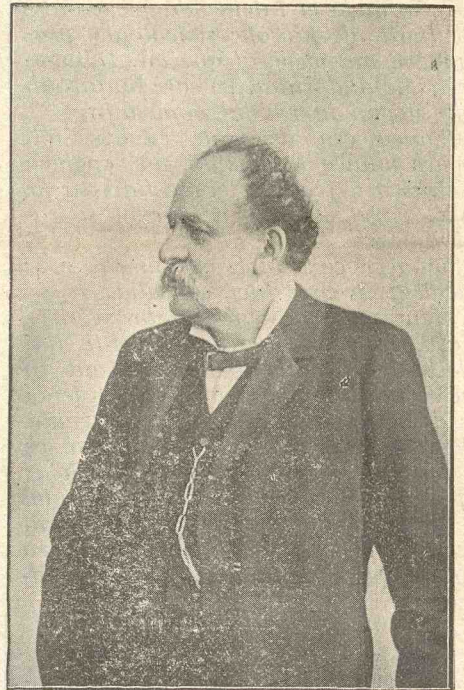
Tot de-o dată anunță pe marele număr de *poet-astri*, cari s'au grăbit să vină la conferință, cu speranța de a culege cununii de lauri, sau numai o floare, sau numai o frunză din marea coroană — că nimic din această sublimă și vagă speranță, nu le va fi realizat, ne făcînd în tot cursul conferinței sale nici o personalitate.

După aceea intră în subiect, începînd cu publicul cititor. Cine citește la noi poezii — opere poetice? Nimeni! Unde sunt tinerii de odinioară, cari se adunau în cercuri numeroase pentru a citi, a discuta, a comenta, operele măștrilor romîni și streini? Astăzi tinerimea noastră, preferă mai curînd un fotoliu la Hugo, de cît o carte de valoare. Și pentru ce aceasta, se întreabă d. Velescu? Sunt mai multe cauze. Prima e educația liceală, aducația clasică. Atît clasicism cît se viră în capul bietului licean, atîta literatură clasică în special, nu-î mai poate lăsa nici o urmă de gust — pentru nici o altă lectură, la 18 ani cînd a terminat liceul.

Acest punct din conferința D-lui Velescu, a fost cel mai mult aplaudat, și în special de comitetul Ateneului.

A doua cauză sunt poezii noi. Egoismul care reese din toate plîngerile lor, te omoară. Ori-ce june nu face de cît să se plîngă pe sine în poeziile lui, cum ar putea să mă intereseze, pe mine cititor, asemenea versuri, în care nu găseam nimic în legătură cu viața socială, cu lumea întreagă, cu mine.

Egoismul în literatură, e factorul cel mai periculos atît pentru publicul cetitor cît și pentru literat.

D. ȘTEFAN VELESCU

Profesor la Conservatorul de declamație

O altă cauză, spune d. Velescu, e melancolia. Prea e multă! Propria lor plictiseală junii plîngători o prefac în lacrimi... de cerneală căzute din... condei! Dacă î-am întreba pe poezii noi — natural nu pe cei necunoscuți ca atare, nu pe cei cu talentul de o adevărată valoare, — pentru ce plîng, care e izvorul atîtor lacrimi, — salvatorul une-orî al tipografilor fără clientelă, și călăul sormanului cititor, — fără îndoială ei ar răspunde: *că plîng pentru că n'au ce face!*

Ei bine, publicul îi secondează cît se poate de admirabil: *băete, ei am ce face.*

Afară de aceasta, d. Velescu spune, că lipsa de subiect, această plagă, împinge

pe poet la descripție, și o descripție prea largă, nu poate fi de cît plictisitoare. Dacă descripțiunea lui își are un punct de concentrare, ea ne plictisește în loc de a ne atrage. Numai acea descriere, prezentată în cite-va trăsături, în cît imaginațiunea noastră s'o poată cuprinde de-o dată, — o ast-fel de descriere, spune conferențiarul, ne poate satisface.

În urmă, d. Velescu trece în revistă și pe vinătorii de rime mari, pompoase.

Nimic nu poate fi mai rece, de cît o operă cu rime neobicinuite, și poetul autor, din scriitor conștient, devine un simplu vinător de rime, un împătimit după vorbe cu coadă frumoasă. Fără îndoială, adaugă conferențiarul, rima bogată e necesară, dar ea nu trebuie să trădeze că scopul poetului a fost numai vinătoarea după dînsa.

Înainte de a termina, d. Velescu vorbește și despre sonet. Sonetul, după părerea domniei-sale, este o jonglerie literară, e ceva barbar. La noi azi, ori-ce tînar care scrie, crede că nu și-a îndeplinit misiunea pînă ce nu va avea printre numeroasele poezii și cite-va sonete. Conferențiarul, nu pricepe cum cine-va poate plînge și ride într'un număr anumit, fixat de silabe. I se pare curios ca atît mintea cît și inima, să fie ținute în lanț, de o ordine de versificare.

Ca încheiere, d. Velescu povățuește pe tinerii scriitori, a nu mai fi atît de egoiști și a descrie ceva mai interesant de cît propria lor persoană. E suficient, zice conferențiarul, să citești Iliada și Odisea ca să cunoști istoria Greciei din vremurile acelea, — ore cît ar putea cunoaște cine-va Istoria Romînilor, — cine e Romînul în secolul nostru, citind scrierile poezilor de azi? Aveam și noi odată, dar s'au dus! Și acum, dacă citești poeziile, din tot ciclul literaturii noastre din trecut, simți că toate aceste poezii nu sunt de cît crîmpee rupte din sufletul Romînului.

Așa ar trebui să fie și cele de astă-zî, dar, prea sunt tineri poezii!...

Conferința a fost foarte bine susținută și cît se poate de interesantă, de oare-ce d. Velescu, a dat la iveală părerile multor oameni cari nu îndrăzneau să și le manifesteze.

Publicul numeros a aplaudat pe conferențiar, în modul cel mai călduros.

Felicităm și noi pe d. Velescu, la rîndul nostru. F. OMER.

Intre doi amanți.

— Ce frumos e, dragă Nicole, diadema ce mi-ai dat-o de anul nou!... Trebuie să te fîcstat multe parale?...

— O, ce-are a face... Pentru tine fac totul. Să dea Dumnezeu însă să mă iubești tu atît, pînă ce voi plăti giuvaergiuului ultima rată ce'i datorez pentru diademă.

CESAR LOMBROSO

Physiologia și patologia geniului

Precocitățile.

Un caracter comun la genii, sunt precocitățile.

Dante compuse la 9 ani un sonet pentru Beatrix.

Tasso la 10 ani făcea versuri.

Pascal la 13 ani era mare cugetător.

Michel Angelo la 19 ani pictor.

Voltaire la 14 ani făcea nuvele.

Pic du Mirandole din copilărie cunoștea limbile clasice.

Goethe la 10 ani știa mai multe limbi, făcea versuri.

Vieland la 7 ani cunoștea latina; la 13 compuse o poemă epică.

Lope de Vega făcea versuri la 12 ani.

Kotzebue la 7 ani scria comedii și la 18 se reprezintă o dramă a sa

Victor Hugo la 15 compuse Irta-mene la 20 Ode și Balade.

Retif de Breton la 4 ani făcea poezii; la 11 seduse două fete, la 14 compuse o poemă.

Mozart da concerté la 6 ani.

Beethoven la 13 ani a compus o mulțime de sonete.

Weber avu plăcerea ca la 14 ani să-i fie reprezentată prima operă a sa «Das Waldmädchen».

Moore la 13 ani traduse Anacreotica.

Meyerbeer la 5 ani cânta excelent la piano.

Claude Joseph Vernet la 4 ani dessemna foarte bine, la 20 ajunse deja mare pictor.

Wren la 13 ani inventase un instrument astronomic și-l oferise tatălui său cu o dedicație latină.

Mirabeau la 10 ani publică mai multe articole.

Händel la 13 compuse mai multe sonete.

Raphaël la 14 ani picta perfect.

* * *

Câte-va defecte caracteristice geniului:

Mancismul (stângăcia).

Tibère, Bertillon, Michel Angelo, Raphaël de Montelupo, Nigra, Leonardo de Vinci erau stângaci.

Bălbăitul:

Monzoni, Demostene, Daron, Tarenne bălbăiau.

* * *

Vagabondajul este foarte frecvent la oamenii de geniu.

Cităm: Heine, Alfieri, Byron, Maxime du Camp, Leopardi, Tasso, Goldsmith, Sterne, Musset, Gautier, Scaron.

Originalitatea:

Cardau a avut idea de a instrui pe surdo-muți înaintea lui Harriot.

Colo de Rienzi idea de a uni Italia, de a fi capitală Roma, cu 400 ani înaintea lui Cavour și Mazzini.

Goethe descrie Italia fără să o vadă. *Amnesia* (uitarea).

Tuchereț uitase o dată cum îl chiamă.

Dr. Dubureau, cunoscutul alienist, îl apucă odată o criză nervoasă, atunci el zise unui prieten: «Am să mă duc la dr. Dubureau să ved ce zice».

Intr'o zi la dr. Alberthy se prezentă un om tînar pentru consultație. După ce-l examină îi spuse: D-ta ai nevoie de petreceri cu te-ași sfătui să mergi în fie-care seară să-l ascuți pe Grimault la teatrul comic.

— Dar eu sunt Grimault, zise acela.

Archiepiscopul Münster, de frica unui creditor, se duse la un prieten și puse când plecă, pe așa casei sale un bilet unde scria «Archiepiscopul nu este acasă!»

Când se întoarse de la prietenul său zărise pe ușa biletul și zise: «Nu este acasă? Am să-l mai aștept».

Ampère mergând o dată călare la un oraș vecin uitase să mai descalice și fiind ocupat cu o socoteală, îl apucă noaptea în pădure.

Newton căută odată toată ziua pipa pe când el o avea în gură.

Diderot uita lunile, nu știa anii etc. de câte ori vedea vr'o trăsură la poarta lui plătea.

Beethoven eșea une ori pe stradă fără pălărie.

(Din „L'homme de genie“ de Gerard.

Colecția anului I se află de vânzare la redacție cu prețul de lei 5, trimisă recomandată la adresă.

Numere vechi, pentru cititori se dau cu 15 bani No. iar pentru abonați cu 10 bani.

POSTA REDACȚIEI

Rezia. Convenit cu nuvela. Vrem însă a o avea toată, ca să vedem ce e. Așteptăm. Mulțumiri. *G. Marinescu.* Mulțumim. Nu merge. Prea de carte de citire. *Violetta.* S'a publicat. Mai trimiteți altele. *E. Petrov.* Deja mai bine. Mai scriți și ne trimiteți. *Gh. D. Nisip.* Se vor publica. *Alx. St. Ver.* Da, la rînd. *Dem. Delad.* Prea filosofică teamă și prea aburos tratată. Alt-ceva. *Annisa.* Da, la rînd. *Cirub.* De ce nu ne trimiteți în genul ce vă convine: amorul? *Nüress.* Nu se poate. *O. L. F.* Iași. E ceva și sperăm că din mai multe trimise vom alege. De o cam-dată *anecdota.* *Balsamo.* Merci. Da. *I. S. B.* Iași. E încă un adevărat început. Citiți poezia «Mama» de Carmen Sylva și veți vedea cum o tratează ea. Mai încercați. *Baron de T.* Schimbați-vă pseudonimul. Da. Așteptăm. *St. C. Horia.* Exerciți-vă și răbdare. *Naiia.* Da. Și altele. *Mim.* Și altele. *M. Ciff.* Nu s'au admis. Cu regret. *Josefina Ionescu.* Prea lung și prea de începătoare. E totuși o speranță. Înainte. *Solvagio.* Deja mai bine. Da. *Gh. T. M.* Nu e urâtă năluca. Altele însă vor fi mai frumoase. Să vedem. *D. C. Nestor.* Cu plăcere și altele. Sunteți din cei favorizi. *Gh. Bârjov.* E ceva. Vrem și altele.

SPECTACOLE

Cercul Henry. În fie-care seară reprezentații brillante. Balet compus din 30 de dame. Renumiții clovni *Coco* și *Barker.*

Miercurea și Sîmbăta reprezentații High-Life. Duminica și sîrbătorile 2 reprezentații: la ora 3 p. m. și 7 jum. seară.

Studentii au reducere.

Lacul Cișmeșiu. Patinagiu în fie-care zi. Muzica militară. *Intrarea un leu de persoană.*

PASSE-PARTOUT.

MINISTERUL CULTELOR ȘI INSTRUCȚIUNII PUBLICE

D. Teodor Ceacos, antreprenorul dărămării internatului liceului din Craiova, neținându-se de obligațiunile contractului și frustând statul, nu va mai fi primit nici o dată să liciteze la lucrări de ale Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice.

p. Ministru, **Sihleanu**

ȘARADA

— de Contele de Cid —

Numele meu e prea mărit
Și posesorul mult iubit;
În două dacă-l despărțești
În prima parte-ai să găsești,
O ființă ce bine-a făcut
Și care-i adorată mult.
Iar partea două ce sfârșește
Șarada mea ce toți citesc
La animale de căutați
Cu înlesnire-o s'o aflați.

Se primesc deslegări până la 10 Ianuarie.

Se acordă 3 premii.

Primăria Comunei București

Dirjecțiunea administrativă

PUBLICAȚIUNI

Se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 17 luna Februarie 99, ora 10 a. m. se va ține la ospelul comunal licitație publică orală pentru vânzarea locului comunei de pe calea Plevnei colț cu splaiul stâng al Dâmboviței, ce se învecinește cu proprietățile d-lui Balotescu și d-nei Metaxa, liber de construcțiune, având o suprafață de 824,85 m. p.

Prețul locului se poate plăti și în patru rate egale anuale.

Primar, **C. F. Robescu.** No. 23410

Parmi les articles publiés cette semaine dans la 596 livraison qui vient de paraître, citons: **Nerveux** (système), par «MM. Debierre, Langlois et Potel»; un magistral article de „M. Vollet” sur **Nestorius**, le patriarche de Constantinople qui donna son nom au **Nestorianisme**; une belle étude sur la **Neurasthénie** par „M. Potel”; la monographie de la ville de **New-York**, avec plans, etc., etc.

Envoi franco d'un spécimen de 16 pages contre toute demande d'affranchie adressée à la Société de la **Grande Encyclopédie**, 61, rue de Rennes, Paris.

BERE BUNA

DIN FABRICELE

D. M. BRAGADIRU

BIUROU: STR. CAROL I, 66

SALONUL BRAGADIRU

DIN CALEA RAHOVEI, ESTE UNA DIN PRINCIPALELE ATRACȚIUNI ALE CAPITALULUI

In fie-care seara Musica

ORCHESTRA SUB CONDUCEREA D-LUI

Oscar Pursch

GHIȚA ARTIFICIALA

N. SIMIONESCU

PALARIER

CASA FONDATA IN ANUL 1890

Fost premier timp de 12 ani în magazinul de pălării al d-lui *Georges Becher*.

Obținând *Medalia de Aur* la Exp. cooperativilor, 94

S'A' MUTAT:

DIN PASAGIUL ROMÂN ÎN CALEA VICTORIEI 53

FABRICA ROMÂNĂ

DE BERE

E. LUTHER

Primul furnizor al Curții Regale

ȘOSEAUA BASARAB ȘI STR. ROSETTI

BUCHARESTI

BERE EXCELENȚĂ (En gros și En detail)

GRĂDINĂ DE VARĂ ȘI SALONUL

DE IARNĂ SPLENDID DECORATE, SUNT

ILUMINATE CU LUMINĂ ELECTRICĂ

DIN UZINA PROPRIE

MÂNCĂRI RECI GUSTOASE

MUSICA MILITARĂ EXECUTĂ ARIELE

CELE MAI PLĂCUTE

Prețuri moderate.—Intrarea liberă

«L'Exposition de Paris» paraît régulièrement toutes les semaines depuis le 1-er Octobre 1898. (Un numéro toutes les semaines, une série toutes les 4 semaines).

Abonnement complet payable trimestriellement

Les Souscriptions aux abonnements à la publication complète, qui se composera de 120 numéros, soit 30 séries, sont reçues à la *Librairie Bazile Nicolesco, 8 Str. Biserica Encl.*

à Bucarest, au prix de 66 fr. payable 6 fr. en souscrivant. 10 „ tous les trimestres.

— Splendide publication de luxe, grand format 0.38x0.28. L'Ouvrage renfermera environ 2000 gravures et 120 grandes planches hors texte, tirées en couleurs.

BIUROU TECHNIC

ARCHITECTURA-INGINERIE-HOTARNICIE

BUCHUREȘTI—STR. DOAMNEI, 19—BUCHUREȘTI

Cu un personal ales se oferă Onor. Public a execută într'un mod artistic conștiințios și estin planuri de case, parcelări de locuri, hotărârii de moșii, măsurări, expertise cum și ori-ce lucrări de Arhitectură, Inginerie și Hotărânicie.

Director, Inginer **IONESCU STELIAN**
EXPERT AL TRIB. ILFOV

CAROL A. FRANCKE

BIUROU TECHNIC

Biuroul: Strada Academiei, No 47

(vis-à-vis de Minist. de Interne)

Depoul: Calea Griviței, No. 81.

MATERIAL DE CONSTRUCȚIUNI

Ciment, Var alb gras și hidraulic, Grinză de fer Plăci izolatoare de asphalt, Tablă de fer ondulată, galvanizată, plumbuită și de zinc.

Țevi de Fer, fontă și plumb

INSTALAȚIUNI DE

Încălzire prin Calorifere cu Aburi, Lumină electrică, Fabrici pentru fabricarea Berei, Fabrici pentru fabricarea Cărbunii, Tăbăcării

mașine de ori-ce fel:

Mașine de făcut Ghiță, Mori, Turbine, Cazane, ori-ce fel de Mașini și unelte pentru

lucrarea ferului, lemnului, etc. Motoare, Locomobile, Pompe, Galere, etc.

Mare Depou de Articole pentru Instalațiuni de

Gaz, Apă și tot-la-canal

Sală de Exponițiune de Lămpi, etc.

12.000 decaltri de vin vechi de la 15 ani, natural alb și negru din renumitele vii „**DEALUL ZORILOR**”, proprietatea d-lui **Const. Cârlova**, precum și 4000 decaltri Cognac, fabricat numai din vin curat vechi de la 10—12 ani, sunt de vânzare în total și în parte. Pentru ori-ce informații a se adresa în toate zilele în strada Visarion No. 4. București, la proprietar.

A început.

Marele Patinagiu

pe Lacul Cismigiu

În fie-care zi muzica militară. Bufetul excelent aranjat.

Intrarea un leu de persoană

O POVEȘTE ADEVERATĂ (Său cum se îmbliânzesc soacrele)

Aveam o soacră îndrăcită,
Nici n'ați văzut așa ceva,
Sunt sigur că Satan, el însuși,
Nu avea soacră mult mai rea.

M'am plâns, atunci din întâmplare,
Unu prieten de la Gorj,
El m'ndemnă să merg cu dânsul
La magazin la Musiu Forj *)

Lăcărda proaspătă, sardale,
Delicatese fel de fel,
Din bunătațile alese
Luarăm noi câte nițel,

Și fața ei morocănoasă
De-o dată 'n bine s'a schimbat,
Iar de atunci, ca s'o fac bună,
Tot de la Forj am cumpărat.

S'o îmbliânzesc n'am fost în stare,
Nici dându-i bani, nici rochiu mîi,
De geaba îi luai de toate
Din sulele de prăvălii.

Acolo, poruncii la icre,
La cașcaval de Pențeleu,
Salam, și vinuri negre bune
Ce te fac tare ca un leu.

Și Musiu Forj, băiat amabil,
Cinstit și iute ne-a servit...
Când am dat soacră-mi acasă
Ce'i luasem... zău a înlemnit.

De vreți va voastre soacre rele
Să le astupați gura cu anu,
Le dați delicatese luate
De la musiu GEORGES GRIDÉNU.

*) George Grideanu, magazin cu coloniale «La strugure» delicatese și vinuri alese, Str. Academiei No, 6 vis-à-vis de Hotel Bristol. COSTACHE MODESTU